

Ларыса ВЫРКО

Ларыса Фёдарэўна Вырко нарадзілася 11 кастрычніка 1954 г. у в. Дзяляцічы Навагрудскага раёна Гродзенскай вобласці ў сям’і настаўнікаў. Пасля заканчэння сярэдняй школы паступіла ў Беларуска-тэхналагічны інстытут імя С.М. Кірава і закончыла яго ў 1977 г. Працавала інжынерам-тэхнолагам і галоўным інжынерам на ОАО “Столінская фабрыка кухоннай мэблі”. Закончыла курсы “Ешко” па спецыяльнасці журналістыка. Жыве ў г. Століне Брэсцкай вобласці. У цяперашні час – кіраўнік літаратурнага гуртка “Літаратурная гасцёўня” пры Столінскім ТЦСАН.

Вершы і праязныя творы Ларысы Вырко друкаваліся ў раённых, абласных і рэспубліканскіх перыядычных выданнях. Крытычныя артыкулы аб творчасці паэтэсы змяшчаліся на старонках газеты “Літаратура і мастацтва”, а таксама ўвайшлі ў кнігу Міколы Леўчанкі “Вяртанне”.

У 2009 г. была надрукавана падборка вершаў у рэспубліканскім часопісе “Алеся” як пераможцы паэтычнага конкурсу гэтага часопіса.

Ларыса Вырко з’яўляецца аўтарам кніг паэзіі і ўкладальнікам зборнікаў фальклорных песень: “Там, дзе зоры глядзяцца ў Гарынь” (Мінск, “Кнігазбор”, 2009 г), “Тут мае карані” (Мінск, “Кнігазбор”, 2010), “Фальклорныя песні Століншчыны”, (Пінск, “Пінская рэгіянальная друкарня” 2012), “Фальклорныя песні Прыбяседскага краю” (Мінск “Кнігазбор”, 2014). Вершы Ларысы Вырко ўвайшлі ў калектыўны зборнік паэзіі “Беларускі ручнік” (Мінск, выдавецкі дом “Звязда” 2013).

На словы верша “Мелодыя зямлі” Наталляй Курыловіч была напісана музыка. Гэта песня ўключана ў рэпертуар заслужаных калектываў Рэспублікі Беларусь г. Століна і г. Бабруйска, народнага хору “Крыніца”, ансамбляў народнай музыкі “Выцінанка” і “Бабруйскія музыкі”.

Мая Беларусь

З суседзямі жывеш у згодзе,
Апошнім дзелішся ў час бяды.
Благаслаўляла ты сыноў і дочак
На добры шлях ва ўсе часы.

Дзяліцца хлебам навучыла маці,
Каб у бядзе не быў адзін.
Ніколі родны кут не забываці,
Не забываць ніколі, чый ты сын.

Люблю цябе, мой край благаславёны!
Зімой ў белых шатах Белавеж,
А летам у вянку зялёным
Ты на мяжы з Еўропаю ўстаеш.

Тваіх крыніц і рэчак не злічу я.
Ад Нёмана, Дзвіны, Дняпра,
Ад Прыпяці, Гарыні я пачую
І казкі, і быліны народа-песняра.

Палеткі і сады цвітуць вясною
І сінім морам разальецца лён.
Імя тваё заўжды са мною
Завешся Беларуссю ты спакон.

Спадчына

Атрымалі мы ў спадчыну ад дзядоў і бацькоў
Край пад белымі крыламі, край палёў і лясоў.
Каб заўсёды квітнела ты і садамі цвіла,
Каласілася нівамі дарагая зямля.

Тут пад небам Айчыны нам пашчасціла жыць,
Краем вольным адзіным, як жыццём, даражыць.
Дзе валошкі ў полі на мяжы расцвілі,
У гады ліхалецця тут грымелі баі.

Помняць нашы дубровы, помніць бор векавы:
Маладыя салдаты тут навечна ляглі.
Ён у маці быў сын, у сястры – родны брат,
Для радзімы сваёй – абаронца-салдат.

Гэту памяць жывую пранясём праз гады:
Пераможны той ранак будзе святам заўжды.
Хіляць голаў бярозы, спяць салдаты-сыны,
Каб над роднай старонкай не было больш вайны.

Шлях на радзіму

Сёння вазьму я білет,
Заўтра сустрэча з радзімаю,
Колькі прайшло зім і лет,
Толькі радзіма – адзіная.

Як і раней там цвіце
Весняй парою каліна.
Там, тая ж рэчка цячэ.
Кветкі збірае дзяўчына.

Любы, куток, дарагі!
Зноў да цябе я імкнуся.
Птушкаю прылячу,
Нібы з выраю гусі.

І да гаючых крыніц
Я прыпаду на калена.
Буду ваду тваю піць,
Каб зноў душа маладзела.

Вяртанне журавоў

У небе жураўліны клін
Вяртаецца з чужыны.
І будзіць неба і палі
Гартанны вокліч жураўліны.

Ляцяць яны ўначы і днём,
Нягледзячы на стому.
Спяшаюцца яны дамоў
Да рэк, азёр знаёмых.

Туды імкнуцца, дзе ўзраслі,
Дзе спрабавалі крылы.
З гнязда ўзляталі з вышыні,
Дзе смеласці вучылісь.

Пачую жураўліны крык:
“Курлы-курлы!” – ў небе раздаецца
Вярнуліся дадому журавы!
І ў сэрцы радасць адзавецца.

Вясна

Вясна. Цяплом сагрэтая зямля
І клопат вечны, як хутчэй засеяць.
Зноў б’ю паклоны, каб мая ралля
Дала ўсходы, на ўраджай надзею.

Я не парушу вечны заповіт,
Што далі мне ў спадчыну бабулі:
“Сей на Ягор’я – гарбузы,
А пасля Вербніцы – цыбулю!”

Зноў буду назіраць за кожным днём,
Ці ён прынёс цяпло, ці слоту.
І буду шанавець свой агарод,
Як самую адказную работу.

Вядзецца так здавён у нашай старане,
Мы за сваю зямлю ў адказе перад Богам,
Што ты пасееш, тое і сажнеш,
Рукой пяшчотнай ахінеш усходы.

Летні дзень

Сонечны цёплы прамень
Ранкам нас разбудзіць.
Ночка адыйдзе ў цень.
Кветкі ўсміхнуцца людзям.

Каплі расы ўпадуць
І заблішчаць на травах.
Пчолкі снуюць-гудуць,
Кожная знае справу.

Ліпы мядовы пах
Пчолак сюды збірае.
А падыйдзеш бліжэй –
Ліпа гудзе, іграе.

Позна закончыцца дзень,
Сонца ідзе на спачынак,
Гасне апошні прамень.
Месяц зірне з аблачынак.

Віват, зіма!

Віват, зіма! Віват, марозы!
Віват, бялюткія снягі!
У белым вэлюме бярозы
Сустрэлі першы дзень зімы.

На вокнах кветкі і узоры
Мароз-мастак намаляваў.
І елкі ў казачныя ўборы,
У срэбра, золата прыбраў.

Завяя усю ноч гуляла
Дарогі, сцежкі замяла.
Палотны белья паслала,
Папрацавала да відна.

А сонца раніцай заззяла
Над полем, рэчкай і сялом.
І ў вокны кожнаму паслала
Святло-прамень у кожны дом.

Віват, зіма, марозы, сцюжы!
І санны шлях ў родны дом.
Хай у душы квітнеюць ружы,
А сэрца поўніцца цяплом.

Чарадзейка Восень

Восень акварэллю малявала:
Тонкім пэндзлікам па лісціках вадзіла,
Дзень хіліўся, ночка заступала,
Так спяшалася, што фарбы пагубіла.

Тут чырвонай шмат, а там зялёнай,
Больш за ўсё разліта пазалота.
Месяц выглядаў, аблокамі замглены,
А ў восені не скончана работа.

Вось і сонейка прачнулася, заззяла,
Кожны лісцік сустракае дзень урачыста,
Непрыкметна чарадзейка ўцякала,
Замятаючы сляды апалым лістам.

Дарога ў заўтра

Дарогай ў заўтра крочу кожны дзень,
Малюся, каб не збіцца з пуцявіны,
І сонца яркага прамень
Мой асвятляе шлях адзіны.

Цвітуць сады, а заўтра ўбачу я,
Як спеюць яблыкi, і гнуцца яблынь спіны.
Мне трэба не спазніцца рана ўстаць,
Бо кожны дзень, ён іншы і адзіны.

Бяжыць насустрач мне дзяўчынка,
Ёй заўтра гаспадыняй быць.
Мільгае белая хусцінка,
А час ляціць, яго не супыніць!

Дарогай ў заўтра крочу кожны дзень.
Чакаю снегапады і разлівы.
Люблю я летні дождж і восеньскі агмень,
Спеў птушак і вясёлкі пералівы.

Жнівень 2018 г.

